

Λύσανδρος Λύτρας
εἰς τὸν «Φιλάργυρον» τοῦ Μολιέρου.

Τὰς δύο γεροντοκόρας θείας ὑπεδύθησαν ἀπαράμιλλα ἡ κ. Ἀλκαίου καὶ ἡ δ. Πεταλᾶ. Καίτοι οἱ χαρακτηρισμοὶ τῶν δύο ἀδελφῶν εἶνε ὁμοίотυποι σχεδόν, ἀπεδόθησαν μετὰ θαυμασίας φωτογραφικῆς ἐντελείας.

Θέατρον «Πανελλήνιον»

«**Ἔρως καὶ στρατός**». Κείμενον Β. Βεκιάρελλη. Μουσικὴ Μ. Μαστοράκη. Μίμησις τῶν «Παραπηγμάτων». Εἰς τινὰ σημεῖα λίαν ἀταφανής. Ὑπόθεσιν σχεδόν δὲν ἔχει. Μιᾶ ἀλληλοδιδόχος ἐμφάνισις στρατιωτῶν καὶ δύο γυναικῶν: κοκότας καὶ μνηστῆς.

Κυριαρχῶν τύπος ὁ τοῦ Κουτσαδόκη, ὅστις καὶ ὡς ἐφεδρὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποβάλῃ τὰς ἔξεις τοῦ Λεονταρῆ, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὴν φρασολογίαν, τὰς χειρονομίας, τὸ βᾶδισμα ἄριστα χαρακτηρισμένος. Ὁ κ. Δράμαλης ἐθριαίνευσεν, προκαλέσας γέλωτας καὶ χειροκροτήματα. Ἐξυπνὴ ἡ σκηνὴ τοῦ κουρεύματος τῶν νεοσυλλέκτων — σάτυρα τῆς ἱεραρχίας τῶν βαθμῶν — ἡ ὁποία ὁμῶς ἐξασθενεῖ ἐπαναλαμβανόμενη.

Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει πρωτοτυπίαν. Τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ βάλς εἶνε ἀπηχήσεις γνωρίμων μοτίβων, εἰς δὲ τὴν β'. πράξιν ἔχει καὶ ὀλίγον «Ριγολέττον». Οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ ὅλου ἔργου ἐχωρίζουν εἰς τὴν α' πράξιν αἱ δυωδία Δόλας (Ἀφεντάκη) — Γρασιῆ (Φιλίππου) καὶ Νίνας (Κανδῆλη) — Ντιντῆ (Πεντιβόλιου) καὶ μία μονωδία ἀρκετὰ δύσκολη ἦν ἐψάλλον ἡ κ. Κανδῆλη, πολὺ καλὸ τὸ τέλος τῆς β' πράξεως μετὰ τζιό καὶ τὴν χορωδίαν, καλὴ ἐπίσης ἡ δυωδία Κανδῆλη-Φιλίππου. Εἰς τὴν γ'. ἡ κ. Ἀφεντάκη χορεύει μετὰ ἐξαιρετικὴν ὁλως χάριν καὶ εὐτροφίαν κάν — κάν μετὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν ἀνθυπολοχαγόν. Δύο λαϊκοὶ χοροὶ — μετὰ δημοτικὰ μοτίβα — Ἀνέζως

(Ἀνθοπούλου) ἡ ὁποία χορεύει πολὺ καλὰ, ἀλλὰ στερεῖται φωνῆς καὶ Νταηδήμου (Δράμαλη) προεκάλεσαν ἐνθουσιασμόν, ἐπαναληφθέντες.

Θὰ εἶχε μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τὸ ἔργον ἐὰν αἱ σκηνογραφίαι ἦσαν νέαι. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ αὐτὴ τῶν «Παραπηγμάτων» σκηνογραφία ἐφигуρήσῃ καὶ εἰς τὰς τρεῖς πράξεις τοῦ «ἔου» ἔργου.

Ὁ θίασος ἐνισχύθη διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ κ. Μωραΐτου, ἄρτι ἐπανελθόντος ἐκ Μιλάνου, τοῦ ἐκ Σιμόνης ἀρίστου βαρυτόνου κ. Οἰκονομίδου καὶ τῆς καλλιτέχνιδος δ. Μελλ. Κολυβά, ἥς ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ διετίαν ἀπουσία εἶχε γίνῃ αἰσθητὴ καὶ ἥτις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν «Ἀγνὴν Σουζάναν» θριαμβευτικῶς. Ἐγκατέλειπε τὰς βιαίας καὶ νευρικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ ἤδη εἶνε ἀφελεστερά. Εἰς τὴν σκηνὴν ἰδίως τοῦ Σαντεκλέρ ὑπῆρξεν ἀληθινὰ πτερόεσσα, τρισαχαιτωμένη. Ὡς «Κάρμεν» ἀπέδειξε ὅτι καὶ εἰς τὸ μελόδραμα ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίας.

Οὕτω, ὑπὸ ἐποψίν φωνῶν εἶχομεν δύο καλλίστους θιάσους ὁπερέττας καὶ ὅπερας ταυτοχρόνως. Βλαχόπουλος, Κυπαρίσση, Ἐνκελ, Κανδηλάκη, Ἀγγελόπουλος, Χατζηλουκάς, Παπαϊωάννου, Κοφινιώτης, Καμβύσης εἰς τὸν ἕνα θίασον — Κολυβά, Ζεῦχος Ἀφεντάκη, Ρεζέκκα, Κανδύλη, Ἀνθοπούλου, Φιλίππου πατὴρ καὶ υἱός, Μωραΐτης, Οἰκονομίδης Μπεντιβόλιου, Δράμαλης, Μηλιάδης εἰς τὸν ἄλλον. Ἀλλ' ὁ δευτέρος ἀναχωρεῖ εἰς Σύρον διὰ τινὰς παραστάσεις.

Θίασος ἀρχαίων ἔργων.

Ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ μέγας σατυριστὴς τῶν συγχρόνων του καὶ μέγας ὁμολόγος, ἀνέζησε χάρις εἰς τὴν χρηματολογίαν, ὅφ' ἧς κατελήφθησαν ἄεργοι ἡθοποιοί, εὐρόντες πρόθυμον συνεργάτην τὸν κ. Δημητράκοπουλον. Αἱ «**Θεομοφορίαι**» παρεστάθησαν ἐπανελημμένως. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ σατυρίζεται ὁ μισογυνὴς Εὐριπίδης ὅς, αἱ θεομοφορίζουσαι, δηλ. αἱ κατὰ τὰ «Θεομοφρία» συνεργόμεναι γυναῖκες, σκέπτονται πῶς νὰ ἐκδικηθοῦν. Μετάφρασις τοῦ ἔργου φιλολογικὴ καὶ καλυπτικὴ τὴν φράσιν, ὑπάρχει τοῦ κ. Αὐγέρη. Ὁ κ. Δημητράκοπουλος ἔκαμε μᾶλλον διασκευὴν ἐπὶ τὸ βωμολοχικώτερον. Ὁ κυνισμὸς τοῦ Μνησιλόχου φθάνει μέχρι τοῦ ἀκροτάτου ὀρίου, μέχρις ἐμεῶν, ἐνῶ ἡδύναντο μερικαὶ λέξεις νὰ λεχθῶν πολὺ ἡπιώτερον καὶ νὰ εἶνε ἐπίσης νοηταί, χωρὶς νὰ χάσῃ ἡ κωμωδία. Ἀλλ' ἴσως τότε δὲν θὰ ἐκέρδιζε τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου.

Οἱ ἡθοποιοί, πλὴν τοῦ κ. Καπαεΐδου, ἐπαῖξαν ἄθλια. Ὁ κ. Ρίζος ἐκινεῖτο διαρκῶς ὡς νευρόσπαστον, χεῖριστος δὲ πάντων ὁ ὑποδυθείς τὸν Εὐριπίδην κ. Κύρος.

Νομίζομεν ὅτι ἀνῆθικοι παραστάσεις δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται. Δὲν πρόκειται ἄλλως τε νὰ ἀπαγορευθῇ ὁ Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἡ ὑπερλευθεριάζουσα διασκευὴ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, ἡ πενιχρότης σκηνικῶν καὶ λιτισμοῦ ἦτο ἀειοθρήνητος, ὡς ἀειοθρήνητος ἦτο καὶ ἡ ἐπιστροφικὴ τῶν «διδασκάντων» ἡθοποιῶν. Ἡ Ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὴν παράστασιν, ἐπετράπη δὲ πάλιν ὑπὸ δύο ὅρους: Νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ εἰσὸδος εἰς τοὺς ἐφῆβους καὶ νὰ λεχθῶν περιφραστικῶς μερικαὶ λέξεις ἀγρίας ἀνῆθικότητος. Αὐτὸ δὲ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως.

Τιμητικά.

Ὁ κ. Λύτρας ἐπαῖξε κατὰ τὴν τιμητικὴν του τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρπαγκῆν εἰς τὸν «Φιλάργυρον» κωμωδίαν τοῦ Μολιέρου. Διεμόρφωσε τὸν δύσκολον αὐτὸν τύπον μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἥτις ἐνισχύει τὴν περὶ τοῦ ταλάντου του, ὡς κωμικοῦ, ἀγαθὴν ἐκτίμησιν. Ὁ κ. Λύτρας εἶνε ἐκ τῶν νέων, τῶν πλέον φιλοτίμως ἀφοσιω-